

Arrest

nr. 242 217 van 14 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
Jacques Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2015 kwam verzoekster aan in België op basis van een visum type D.

Verzoekster werd gemachtigd tot verblijf voor meer dan drie maanden om in België te studeren.

Op 29 april 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van het "bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 33bis) .

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Gelet op het advies van Institut pour L'Enseignement de Promotion Sociale de la Communauté Française (EPSCF) dd 24.10.2019

*Overwegende dat de genaamde S. B. T. R.,
geboren te G. op (in) [...]1988,
van Kameroen nationaliteit,
verblijvende te [...] SINT-PIETERS-LEEUW,
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren*

REDEN VAN BESLISSING :

In toepassing van artikel 61 § 1. De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij, rekening houdend met de resultaten, haar studies op overdreven wijze verlengt;

En

Artikel 103/2,3° van het KB van 8 oktober 1981 houdende toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 Juli 1996 :

de Minister kan aan de vreemdeling die op basis van artikel 58 van de wet gemachtigd is om in België te verblijven als student, die rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, het bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een bacheloropleiding te volgen en hij na zijn vierde jaar van de studie niet minstens 136 credits behaalde.

Overwegende dat betrokkene in 2015 werd gemachtigd tot een verblijf van beperkte duur voor studies op basis van artikel 58 van de wet van 15/12/1980 om studies Bachelier en assistant de direction aan te vatten aan de Haute école Condorcet te Bergen

Overwegende dat betrokkene tijdens de academiejaren 2015-2016 en 2016-2017 niet slaagde voor deze opleiding (ze behaalde respectievelijk 24 en 7 credits) en vervolgens een 3 jarige opleiding Bachelier éducateur spécialisé aanvatte aan IEPS te Frameries;

Overwegende dat ook in deze studierichting betrokkene weinig succesvol was; dat ze tijdens academiejaar 2017-2018 maar 17 van de 53 opgenomen credits behaalde en voor het academiejaar 2018-2019 zelfs geen credits.

Gelet op het feit dat betrokkene op 4 jaar tijd dus ruim onder het minimum aantal credits zit dat behaald moeten worden na afloop van het vierde jaar bachelorstudies in toepassing van de nieuwe bepalingen met betrekking tot het vaststellen van voldoende studievoortgang (48 ipv de noodzakelijke 135)

Overwegende dat de a kaart is verstreken sinds 31 10.2019

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar gezondheidstoestand, gezins-en familieleven een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 61, § 1 en 62, §§ 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het algemeen rechtsbeginsel "audi alteram partem" en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Ze licht haar middel toe als volgt:

"L'article 61§1er, 1° de la loi du 15/12/1980 stipule :

Le Ministre peut donner l'ordre de quitter le territoire à l'étranger autorisé à séjourner en Belgique pour y faire des études :

1° s'il prolonge ses études de manière excessive compte tenu des résultats;

2° s'il exerce une activité lucrative entravant manifestement la poursuite normale de ses études;

3° s'il ne se présente pas aux examens sans motif valable.

Pour juger du caractère excessif, compte tenu des résultats, de la durée des études, le Ministre ou son délégué doit recueillir l'avis des autorités de l'établissement où l'étudiant est inscrit et de l'établissement où il était inscrit l'année académique ou scolaire précédente.

Pour rendre son avis, l'établissement doit tenir compte des études entreprises et des résultats obtenus dans d'autres établissements. Ces informations seront communiquées à l'établissement par le Ministre ou son délégué.

Cet avis doit être transmis dans les deux mois suivant la demande qui en est faite. Il est adressé au Ministre ou son délégué, par lettre recommandée à la poste, à défaut de quoi la preuve du respect du délai susmentionné peut être apportée par toutes voies de droit. A l'expiration du délai fixé, le Ministre peut donner l'ordre de quitter le territoire sans devoir attendre l'avis.

Le Roi détermine les conditions dans lesquelles l'alinéa 1er, 1°, peut être appliqué.

A cet égard, l'article 103/2 de l'Arrêté royal du 8 octobre 1981 dispose comme suit :

Sans préjudice de l'article 61, § 1er, alinéas 2, 3 et 4, de la loi, le Ministre peut donner l'ordre de quitter le territoire à l'étranger qui, sur base de l'article 58 de la loi, est autorisé à séjourner sur le territoire en qualité d'étudiant qui prolonge ses études de manière excessive compte tenu des résultats, dans les cas suivants :

1° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de graduat ou de bachelier et il n'a pas obtenu au moins 45 crédits à l'issue de ses deux premières années d'études ;

2° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de graduat ou de bachelier et il n'a pas obtenu au moins 90 crédits à l'issue de sa troisième année d'études ;

3° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de bachelier et il n'a pas obtenu au moins 135 crédits à l'issue de sa quatrième année d'études ;

4° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de graduat de 90 ou 120 crédits et il ne l'a pas réussie à l'issue respectivement de sa troisième ou de sa quatrième année d'études ;

5° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de bachelier de 180 ou 240 crédits et il ne l'a pas réussie à l'issue respectivement de sa cinquième ou de sa sixième année d'études;

6° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de bachelier de spécialisation (" bachelier après bachelier ") ou une formation de post-graduat de 60 crédits et il ne l'a pas réussie à l'issue de sa deuxième année d'études ;

7° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de master, associée ou non à un programme de transition ou préparatoire, et il n'a pas obtenu au moins 60 crédits à l'issue de sa deuxième année d'études;

8° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de master, associée ou non à un programme de transition ou préparatoire, et il n'a pas obtenu au moins 120 crédits à l'issue de sa troisième année d'études ;

9° l'autorisation de séjour lui a été accordée pour suivre une formation de master de 60, 120 ou 180 crédits et il ne l'a pas réussie respectivement à l'issue de sa deuxième, de sa troisième ou de sa quatrième année d'études.

Pour l'application de l'alinéa 1er, 1° à 9°, les notions de graduat, de bachelier, de master, de programme de transition, de programme préparatoire, de crédits doivent se comprendre conformément aux décrets de la Communauté compétente qui sont relatifs à l'organisation de l'enseignement supérieur.

Pour l'application de l'alinéa 1er, 9°, dans le cas d'une formation de master associée à un programme de transition ou préparatoire d'au moins 30 crédits, le délai à l'issue duquel il peut être mis fin au séjour est prolongé d'une année d'études.

L'article 103/3 du même Arrêté énonce que :

Lorsque le Ministre ou son délégué donne l'ordre de quitter le territoire à l'étranger visé à l'article 61, § 1 ou § 2, de la loi, ou aux membres de la famille de celui-ci, il fixe le délai dans lequel les intéressés doivent quitter le territoire.

Dans l'un et l'autre cas, l'administration communale notifie la décision du Ministre ou de son délégué par la remise d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 33bis

Il ressort dès lors de ces différentes dispositions que l'ordre de quitter le territoire pris sur base de l'article 61§1er de la loi du 15 décembre 1980 constitue une décision de mettre fin au séjour étudiant et non une décision de refus de renouvellement.

Aux termes de ces différentes dispositions, il est indiqué que le Ministre peut donner ; il s'agit dès lors d'une faculté réservée à la partie adverse ; l'exercice de cette prérogative facultative doit être motivée par des circonstances établies par la loi.

Il appartient dès lors à la partie défenderesse d'expliquer les motifs pour lesquels elle a choisi en l'espèce de délivrer un ordre de quitter le territoire ce qu'elle ne fait pas en l'espèce.

La partie adverse a fait usage de cette faculté de manière totalement subjective et arbitraire sans tenir compte du cadre et des conditions fixées par la loi.

Ce faisant, elle ne respecte nullement le principe de bonne administration qui commande de tenir compte de l'ensemble des données et non pas de retenir celles qui sont les plus défavorables.

B/

Aux termes de l'article 62§1er

Lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour ou de retirer le séjour d'un étranger qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume ou qui a le droit d'y séjourner plus de trois mois, l'intéressé en est informé par écrit et la possibilité lui est offerte de faire valoir les éléments pertinents qui sont de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision.

L'intéressé dispose d'un délai de quinze jours, à partir de la réception de l'écrit visé à l'alinéa 1er, pour transmettre les éléments pertinents par écrit. Ce délai peut être réduit ou prolongé si cela s'avère utile ou nécessaire à la prise de décision, compte tenu des circonstances propres au cas d'espèce.

L'obligation prévue l'alinéa 1er ne s'applique pas dans les cas suivants :

1° si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent;

2° si les circonstances particulières, propres au cas d'espèce, s'y opposent ou l'empêchent, en raison de leur nature ou de leur gravité;

3° l'intéressé est injoignable.

Il ressort dès lors du texte tout à fait clair de la disposition précitée que Madame S. disposait d'un délai de 15 jours à partir de la réception de l'écrit visé à l'alinéa 1er, soit de l'écrit par lequel elle doit être informée de l'intention de la partie adverse de mettre fin au séjour de plus de trois mois ou de le retirer.

En l'espèce, Madame S. n'a jamais reçu le moindre écrit de la partie adverse et n'a donc jamais été informée de l'intention de cette dernière.

Aucune des trois exceptions à cette obligation visées dans la disposition précitée ne peut être invoquée par la partie adverse.

La partie adverse a donc méconnu cette obligation et Madame S. n'a pu faire valoir des éléments de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision.

Elle aurait pu ainsi faire valoir les éléments suivants :

- *caractère non excessif de la durée des études eu égard au changement d'orientation ;*
- *la perte d'êtres chers qui a bouleversé la vie de la requérante ainsi que la fausse couche vécue péniblement par cette dernière ;*
- *les liens affectifs stables et durables sur le territoire ;*

Madame S. n'a pu faire valoir ses arguments et ses intérêts n'ont pu être protégés.

L'administration a donc manqué d'efficacité, n'a pas fait preuve de minutie dans sa prise de décision et a violé la disposition précitée.

C/

Conformément aux exigences du principe général de droit 'Audi alteram partem', l'autorité qui, comme en l'espèce, envisage d'adopter d'initiative un acte susceptible d'affecter défavorablement les intérêts d'un administré, doit l'inviter à faire valoir utilement ses observations avant la prise d'une telle décision.

Le principe audi alteram partem , quant à lui, y est défini comme un principe général de droit à valeur législative, qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave, mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard.

E l'espèce, la partie adverse a méconnu la portée de ce principe général de droit. Partant, la décision querellée doit être annulée."

Verzoekster citeert in het eerste onderdeel artikel 61, § 1 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 103/2 en 103/3 van het Vreemdelingenbesluit. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, wijst verzoekster erop dat uit die regelgeving blijkt dat de bestreden beslissing een beslissing is die het verblijf als student beëindigt en geen beslissing betreft van weigering van vernieuwing. Uit de regelgeving blijkt dat de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten "kan" geven en dit dus een mogelijkheid is voor de gemachtigde. Bijgevolg moet de uitoefening van deze facultatieve bevoegdheid op wettige wijze gemotiveerd worden. Het kwam de gemachtigde toe om te motiveren waarom hij ervoor heeft gekozen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde gebruik gemaakt van die mogelijkheid op een totaal subjectieve en arbitraire manier zonder rekening te houden met de bij wet bepaalde voorwaarden. Hierdoor heeft hij de zorgvuldigheidsplicht geschonden door niet met het geheel van de elementen rekening te houden, maar enkel met de meest nadelige.

In een tweede onderdeel citeert verzoekster artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat uit die tekst blijkt dat zij over een termijn van 15 dagen had moeten beschikken na ontvangst van een schrijven zoals bedoeld in de eerste alinea om pertinente elementen aan te voeren tegen het beëindigen of intrekken van haar verblijf. In casu heeft verzoekster nooit enig schrijven ontvangen en werd zij nooit geïnformeerd van de bedoeling van de gemachtigde. Geen enkele van de drie uitzonderingen die voorzien zijn in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is van toepassing. De gemachtigde heeft die bepaling dus geschonden omdat verzoekster niet de mogelijkheid heeft gekregen om elementen aan te voeren om de beslissing te beïnvloeden of te verhinderen.

Verzoekster stelt dat ze had kunnen wijzen op de volgende elementen: het niet excessieve karakter van de duur van haar studies gezien haar heroriëntatie, het verlies van dierbaren dat haar leven overhoop heeft gegooid, evenals haar miskraam en haar stabiele, affectieve en duurzame banden op het grondgebied. Nu verzoekster deze elementen niet heeft kunnen laten gelden is zij niet dienstig voor haar belangen kunnen opkomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde het voorzichtigheidsbeginsel en artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet geschonden.

In het derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van het beginsel "audi alteram partem" en wijst ze erop dat een overheid die beoogt om op eigen initiatief een beslissing te nemen die op nadelige wijze de belangen van een rechtsonderhorige kan beïnvloeden, ertoe gehouden is om de betrokken

persoon uit te nodigen om op dienstige wijze zijn opmerkingen kenbaar te maken. In casu heeft de gemachtigde dit rechtsbeginsel geschonden.

Artikel 61, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

“De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

2° wanneer hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert;

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.

Om, rekening houdend met de resultaten, te oordelen over het overdreven karakter van de duur van de studies, moet de Minister of zijn gemachtigde het advies inwinnen van de autoriteiten van de instelling waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorig academie- of schooljaar ingeschreven was.

Bij het opstellen van haar advies moet de instelling rekening houden met studies die in andere instellingen aangevat werden en met de resultaten die daarbij behaald werden. Deze informatie moet aan de instelling medegedeeld worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Dit advies moet verschaft worden binnen twee maanden nadat het gevraagd is. Het wordt bij een ter post aangetekende brief gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, bij gebreke waarvan het bewijs dat de bovenvermelde termijn is nageleefd, door alle wettelijke middelen kan worden geleverd. Na afloop van de gestelde termijn kan de Minister een bevel geven om het grondgebied te verlaten, zonder het advies te moeten afwachten.

De Koning bepaalt onder welke voorwaarden het eerste lid, 1°, kan worden toegepast.”

Artikel 103/2, 3° van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

“Onder voorbehoud van artikel 61, § 1, leden 2, 3 en 4, van de wet, kan de Minister de vreemdeling die op basis van artikel 58 van de wet gemachtigd is om in België te verblijven in de hoedanigheid van een student die, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, het bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer:

1° [...];

2° [...];

3° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een bacheloropleiding te volgen en hij na zijn vierde jaar van de studie niet minstens 135 credits behaalde;”

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurs- of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoekster kan gevolgd worden dat de in casu toepasselijke regelgeving de mogelijkheid geeft aan de gemachtigde om een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, doch geen verplichting en dat de gemachtigde gehouden is die beslissing afdoende te motiveren. In casu blijkt echter dat de

bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. De gemachtigde verwijst immers naar de toepasselijke regelgeving, zijnde artikel 61, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 103/2, 3° van het Vreemdelingenbesluit en hij licht ook de feiten toe, met name dat hij de mogelijkheid heeft een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven als een student rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, nl. omdat hij na zijn vierde jaar van de (bachelor)studie niet minstens 135 credits behaalde. Vervolgens licht de gemachtigde toe dat verzoekster werd gemachtigd tot verblijf op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet voor bachelorstudies in 2015. In de academiejaren 2015-2016 en 2016-2017 slaagde verzoekster niet en haalde respectievelijk 24 en 7 credits. Vervolgens begon verzoekster een andere opleiding van drie jaar waarbij ze in het jaar 2017-2018 maar 17 van de 53 opgenomen credits behaalde en voor het academiejaar 2018-2019 geen credits. De gemachtigde concludeerde dat aangezien verzoekster op vier jaar tijd ruim onder het minimum aantal credits zit dat behaald moet worden (48 in plaats van 135) hij kan vaststellen dat er onvoldoende studievoortgang was. Verder blijkt ook dat de gemachtigde heeft gemotiveerd op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad acht deze motieven afdoende in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekster laat na toe te lichten waarom deze beslissing subjectief of arbitrair zou zijn, nu de aangehaalde motieven steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Ze licht ook niet toe met welke elementen de gemachtigde in het kader van de zorgvuldigheidsplicht geen rekening zou gehouden hebben.

Een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van het voorzichtigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

Wegens de verwevenheid van het tweede en derde onderdeel van het middel worden deze samen behandeld.

Zoals verzoekster aanvoert, heeft de Raad van State reeds gesteld dat het bestreden “bevel om het grondgebied te verlaten” (zijnde een bijlage 33bis) genomen op grond van artikel 61, § 1 van de Vreemdelingenwet een beslissing uitmaakt van beëindiging van verblijf. De Raad van State stelde immers in zijn arrest nr. 244.511 van 16 mei 2019: *“L'article 61, § 1er, alinéa 1er, précité, vise du reste de manière expresse la situation de « l'étranger autorisé à séjourner en Belgique pour y faire des études », ce qui implique que l'ordre de quitter le territoire donné sur la base de cette disposition vise bien un étranger disposant d'un droit au séjour. Dès lors que la requérante poursuivait toujours des études supérieures en Belgique, elle demeurait couverte par une autorisation de séjour alors même que son titre de séjour avait expiré et qu'elle en avait demandé le renouvellement.*

Il résulte des éléments qui précèdent que l'ordre de quitter le territoire pris sur la base de l'article 61, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 ne correspond pas à une décision de refus de renouvellement du titre de séjour d'un étudiant mais constitue une décision de mettre fin au séjour étudiant ». (of “Artikel 61 §1, eerste lid viseert op uitdrukkelijke wijze de situatie van een “vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven teneinde er te studeren”, hetgeen impliceert dat een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven op basis van die bepaling duidelijk een vreemdeling beoogt die een verblijfsrecht heeft. Nu verzoekster nog steeds haar hogere studies in België voortzette, bleef ze gedekt door de verblijfsmachtiging ook al was haar verblijfstitel verstreken en had zij er de vernieuwing van gevraagd. Uit de voorgaande elementen resulteert dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van artikel 61 §1 van de wet van 15 december 1980 niet overeenkomt met een beslissing tot weigering van vernieuwing van de verblijfstitel van student maar een beslissing betreft die het verblijf als student beëindigt.” (eigen vertaling)

Artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de

omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

Uit de samenlezing van de voormelde rechtspraak van de Raad van State en het bepaalde in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet moet aangenomen worden dat artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet in casu toepassing vindt, minstens blijkt eveneens uit de rechtspraak van de Raad van State dat de huidige bestreden beslissing moet beschouwd worden als een beslissing die de belangen van de betrokken vreemdeling nadelig kan beïnvloeden zodat de gemachtigde er op basis van het adagium “audi alteram partem” toe gehouden was verzoekster op dienstige wijze voor haar belangen te laten opkomen alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad van State stelde dienaangaande immers bij arrest nr. 245.427 van 12 september 2019:

"En décidant, [...], que le requérant ne pouvait reprocher à la partie adverse de ne pas l'avoir entendu avant d'adopter l'ordre de quitter le territoire contesté parce que « le requérant ne pouvait raisonnablement ignorer que la partie défenderesse pouvait à tout moment prendre une mesure d'éloignement à son encontre eu égard à ses échecs scolaires successifs et qu'il lui incombait dès lors de présenter tous les arguments de nature à faire obstacle à une telle mesure lors de la demande de renouvellement de son titre de séjour, démarche qu'il s'est toutefois abstenu d'entreprendre », le Conseil du contentieux des étrangers a méconnu la portée du principe général du droit « Audi alteram partem ». En effet, en vertu de ce principe, il incombait à la partie adverse qui envisageait d'adopter d'initiative cet ordre de quitter le territoire, sur la base de l'article 61, § 1er, 1°, de la loi du 15 décembre 1980, d'inviter le requérant à faire valoir ses observations. Par contre il n'appartenait pas à celui-ci d'anticiper une éventuelle intention de la partie adverse, en faisant valoir dans la demande de renouvellement de son titre de séjour, en plus des éléments qu'il devait produire pour obtenir ce renouvellement en vertu de l'article 101 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, d'autres s'opposant à la prise d'une mesure d'éloignement, basée sur l'article 61, § 1er, 1°, précité."

Of : “Door te beslissen, [...], dat verzoeker de tegenpartij niet mocht verwijten hem niet gehoord te hebben alvorens het bestreden bevel om het grondgebied te nemen omdat “de verzoeker niet redelijkerwijs niet kon weten dat verwerende partij op elk moment een verwijderingsmaatregel kon nemen ten aanzien van hem gezien zijn opeenvolgende mislukkingen op school en het hem bijgevolg toekwam om alle argumenten voor te leggen die zouden kunnen in de weg staan aan een dergelijke maatregel op het ogenblik van de aanvraag van de vernieuwing van de verblijfstitel, stap die hij heeft nagelaten te zetten”, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de draagwijdte van het algemeen rechtsbeginsel “audi alteram partem” miskend. Inderdaad, op grond van dit principe, kwam het de tegenpartij die beoogde op eigen initiatief dat bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, op grond van artikel 61, §1, 1° van de wet van 15 december 1980, toe om verzoeker uit te nodigen om zijn opmerkingen te laten gelden. Daarentegen kwam het hem [verzoeker] niet toe te anticiperen op een eventuele intentie van de tegenpartij, door bij de aanvraag tot de vernieuwing van de verblijfstitel naast de elementen die hij moest voorleggen om die vernieuwing te bekomen op grond van artikel 101 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, nog andere elementen voor te leggen die zich verzetten tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel, gebaseerd op voormeld artikel 61 §1, 1°. (eigen vertaling)”

Uit deze rechtspraak blijkt dat de Raad van State stelt dat het principe “audi alteram partem” moet gerespecteerd worden voorafgaandelijk aan het nemen van een bijlage 33bis en dat, anders dan hetgeen verweerder in de nota stelt, niet kan verwacht worden dat verzoekster zelf anticipeert op de bestreden beslissing, door al bij de aanvraag tot vernieuwing andere elementen aan te voeren, dan de elementen die zij moest voorleggen om die vernieuwing te bekomen op grond van artikel 101 van het Vreemdelingenbesluit.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenwel moet verzoekster haar belang aantonen bij deze onderdelen van het middel en dus dat indien zij zou gehoord geweest zijn, zij elementen had kunnen aanvoeren die aanleiding hadden kunnen geven tot een andere besluitvorming.

In casu stipt verzoekster drie elementen aan, met name dat haar studieduur niet excessief was gezien haar heroriëntatie, dat zij dierbaren heeft verloren en een miskraam heeft gehad dat zwaar viel voor verzoekster en dat zij stabiele en duurzame banden heeft op het grondgebied.

De Raad moet wat betreft het eerste element vaststellen dat de gemachtigde blijkens de motieven van de beslissing op de hoogte is van het feit dat verzoekster zich op een bepaald ogenblik heeft geheroriënteerd naar een andere studierichting, zodat de Raad niet inziet hoe dit element had kunnen aanleiding geven tot een andere beslissing. Wat betreft het tweede en derde element, legt verzoekster dienaangaande geen begin van bewijs voor bij het verzoekschrift, zoals verweerder in de nota met opmerkingen terecht opmerkt, zodat moet aangenomen worden dat dit loutere beweringen zijn.

Bijgevolg heeft verzoekster haar belang niet aangetoond bij het tweede en derde onderdeel van het middel.

Waar verzoekster ter zitting nog een stuk voorlegt waaruit blijkt dat zij geslaagd is voor het schooljaar 2019-2020, ziet de Raad niet in hoe dit stuk toch het belang bij de twee laatste onderdelen van het middel kan aantonen, nu dit geen betrekking heeft op de drie door verzoekster voormelde elementen in het verzoekschrift, noch verandert dit iets aan de vaststelling van de gemachtigde dat verzoekster voor de academiejaren tussen 2015 en 2019 verre van voldoende credits heeft behaald.

Het enig middel is bijgevolg deels ongegrond en deels onontvankelijk.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES